

ความเห็นส่วนตัว
ของ นายจิรนิติ หะวานนท์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

คำวินิจฉัยที่ ๒๕/๒๕๖๗

เรื่องพิจารณาที่ ๒๓/๒๕๖๗

วันที่ ๒๒ เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { ศาลจังหวัดร้อยเอ็ด ผู้ร้อง
- ผู้ถูกร้อง

ประเด็นวินิจฉัย

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๒๓ วรรคหนึ่ง วรรคสี่ และวรรคห้า
ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ความเห็น

คดีนี้ ศาลจังหวัดร้อยเอ็ดขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามคำร้องของผู้ร้อง
ในคดีหมายเลขดำที่ ผบ ข๑๓/๒๕๖๖ คดีหมายเลขแดงที่ ผบ ข๑/๒๕๖๗ ของศาลจังหวัดร้อยเอ็ด
กรณีโจทก์ในคดีหมายเลขแดงที่ ผบ ๙๓๒๐/๒๕๖๑ ทำสัญญาประนีประนอมยอมความตกลงให้จำเลย
ทั้งสามร่วมกันหรือแทนกันชำระหนี้แก่โจทก์ ศาลจังหวัดร้อยเอ็ดพิพากษาตามยอม ต่อมาจำเลยทั้งสาม
ผิดนัด เจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินโฉนดเลขที่ ๙๑๓๕๘ และโฉนดเลขที่ ๑๖๔๓๙ ตำบลโนนรัง
อำเภอเมืองร้อยเอ็ด จังหวัดร้อยเอ็ด ซึ่งมีชื่อจำเลยที่ ๓ เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ ผู้ร้องเป็นบุคคลภายนอก
ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยที่ดินทั้งสองแปลงดังกล่าวอ้างว่า ผู้ร้องครอบครองที่ดินทั้งสองแปลงไว้โดยสงบและ
โดยเปิดเผย ด้วยเจตนาเป็นเจ้าของเป็นเวลากว่า ๓๐ ปี ได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครองปรปักษ์ ผู้ร้อง
ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินเกินกำหนดระยะเวลาที่ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๒๓
วรรคหนึ่ง กำหนด แต่อ้างว่าเป็นกรณีมีเหตุสุดวิสัย เนื่องจากถูกจำเลยที่ ๓ ปิดบังข้อเท็จจริงและฉ้อฉล
โกหกมาโดยตลอดว่ามารดาของผู้ร้องโอนกรรมสิทธิ์ที่ดินทั้งสองแปลงให้แก่ผู้ร้องแล้ว และจำเลยที่ ๓
ปิดบังข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการถูกบังคับคดีในคดีนี้ ประกอบกับผู้ร้องป่วยเป็นโรคติดสุราเรื้อรัง ระหว่างพิจารณา
ผู้ร้องได้แย้งว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๒๓ วรรคหนึ่ง วรรคสี่ และวรรคห้า

เป็นบทบัญญัติที่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ขัดต่อหลักนิติธรรม มีสภาพใช้บังคับที่คุ้มครองเจ้าหน้าที่มากกว่าบุคคลภายนอก ทำให้บุคคลภายนอกไม่มีสิทธิและเสรีภาพ และไม่ได้ได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกับโจทก์หรือเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษา เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ต่อบุคคล ด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคลและฐานะทางเศรษฐกิจ ขัดหรือแย้งต่อ รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗

เห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับเงื่อนไขที่จะตรากฎหมายจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพว่าต้องไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ จะกระทบศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลมิได้ ต้องระบุเหตุความจำเป็นในการจำกัดสิทธิและเสรีภาพไว้ด้วย และต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป มาตรา ๒๗ เป็นบทบัญญัติที่กำหนดหลักความเสมอภาคของบุคคลและห้ามการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรม ส่วนประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๒๓ **วรรคหนึ่ง** บัญญัติว่า “ภายใต้บังคับมาตรา ๕๕ บุคคลใดกล่าวอ้างว่าจำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานบังคับคดีได้ยึดไว้ หรือตนเป็นเจ้าของรวมซึ่งมีกรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครองในทรัพย์สินนั้นซึ่งเป็นสังหาริมทรัพย์ที่ได้แบ่งการครอบครองเป็นส่วนสัด หรือตนเป็นเจ้าของรวมในทรัพย์สินนั้นซึ่งเป็นสังหาริมทรัพย์ที่เป็นทรัพย์แบ่งได้ หรือตนเป็นผู้อยู่ในฐานะอันจะให้จดทะเบียนสิทธิของตนในทรัพย์สินนั้นได้อยู่ก่อน บุคคลนั้นอาจร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนหรือเฉพาะส่วนของตน แล้วแต่กรณี โดยยื่นคำร้องขอต่อศาลที่ออกหมายบังคับคดีภายในหกสิบวันนับแต่วันที่มีการยึดทรัพย์สินนั้น แต่ถ้าไม่สามารถยื่นคำร้องขอภายในระยะเวลาดังกล่าว บุคคลนั้นจะยื่นคำร้องขอเมื่อพ้นระยะเวลาเช่นว่านั้นได้ก็ต่อเมื่อมีพฤติการณ์พิเศษและได้ยื่นคำร้องขอไม่ช้ากว่าเจ็ดวันก่อนวันที่เจ้าพนักงานบังคับคดีกำหนดไว้เพื่อการขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นซึ่งทรัพย์สินนั้นเป็นครั้งแรก เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุสุดวิสัย บุคคลนั้นจะยื่นคำร้องขอในภายหลังก็ได้ แต่จะต้องยื่นเสียก่อนขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นซึ่งทรัพย์สินนั้น” **วรรคสี่** บัญญัติว่า “โจทก์หรือเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาอาจยื่นคำร้องว่าคำร้องขอ นั้นไม่มีมูลและยื่นเข้ามาเพื่อประวิงการบังคับคดีเมื่อปรากฏพยานหลักฐานเบื้องต้นว่าคำร้องนั้นฟังได้ ศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้กล่าวอ้างวางเงินหรือหาประกันต่อศาลตามจำนวนและภายในระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควร เพื่อเป็นประกันการชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์หรือเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาสำหรับความเสียหายที่อาจได้รับจากการยื่นคำร้องขอ นั้น ถ้าผู้กล่าวอ้างไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล ให้ศาลมีคำสั่งจำหน่ายคดีออกจากสารบบความ ส่วนเงินหรือประกันที่วางไว้ต่อศาลดังกล่าว เมื่อศาลเห็นว่าไม่มีความจำเป็นต่อไป จะสั่งคืนหรือยกเลิกประกันนั้นก็ได้ คำสั่งของศาลตามวรรคนี้ให้เป็นที่สุด” **วรรคห้า** บัญญัติว่า “ในกรณีที่ศาลได้มีคำสั่งยกคำร้องขอที่ยื่นไว้ตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ถ้าโจทก์หรือเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาที่ได้รับความเสียหายเนื่องจากการยื่นคำร้องขอ

ดังกล่าวเห็นว่าคำร้องขอนั้นไม่มีมูลและยื่นเข้ามาเพื่อประวิงการบังคับคดี บุคคลดังกล่าวอาจยื่นคำร้องต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำสั่งยกคำร้องขอเพื่อขอให้ศาลสั่งให้ผู้กล่าวอ้างชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ตนได้ ในกรณีเช่นว่านี้ ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้แยกการพิจารณาเป็นสำนวนต่างหากจากคดีเดิม และเมื่อศาลไต่สวนแล้วเห็นว่าคำร้องนั้นฟังได้ ให้ศาลมีคำสั่งให้ผู้กล่าวอ้างชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตามจำนวนที่ศาลเห็นสมควร ถ้าบุคคลดังกล่าวไม่ปฏิบัติตามคำสั่งศาล โจทก์หรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาอาจร้องขอให้ศาลบังคับคดีแก่บุคคลนั้นเสมือนหนึ่งว่าเป็นลูกหนี้ตามคำพิพากษา” ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๒๓ เป็นบทบัญญัติที่แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ ๓๐) พ.ศ. ๒๕๖๐ มีเหตุผลในการประกาศใช้คือ โดยที่บทบัญญัติของประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งที่ใช้บังคับอยู่บางส่วนไม่เหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมในปัจจุบัน ทำให้การบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลเป็นไปโดยล่าช้าไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนผู้มีบรรคคดี และเปิดโอกาสให้มีการประวิงคดีสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งในส่วนที่เกี่ยวกับการบังคับคดีตามคำพิพากษาและคำสั่งให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

ข้อโต้แย้งของผู้ร้องที่ว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๒๓ วรรคหนึ่งที่บัญญัติให้บุคคลภายนอกผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินต้องยื่นคำร้องต่อศาลที่ออกหมายบังคับคดีภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ได้มีการยึดทรัพย์สินนั้น แต่ถ้าไม่สามารถยื่นคำร้องขอภายในระยะเวลาดังกล่าว บุคคลนั้นจะยื่นคำร้องขอเมื่อพ้นระยะเวลาเช่นว่านั้นได้ก็ต่อเมื่อมีพฤติการณ์พิเศษและได้ยื่นคำร้องขอไม่ช้ากว่าเจ็ดวันก่อนวันที่เจ้าพนักงานบังคับคดีกำหนดไว้เพื่อการขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นซึ่งทรัพย์สินนั้นเป็นครั้งแรก เว้นแต่ในกรณีมีเหตุสุดวิสัยบุคคลนั้นจะยื่นคำร้องขอภายหลังก็ได้ การกำหนดดังกล่าวมีผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลภายนอกผู้สุจริตที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับคดีได้ ทั้งยังไม่มีแนวคำพิพากษาของศาลฎีกาเป็นบรรทัดฐานเกี่ยวกับการตีความคำว่าพฤติการณ์พิเศษและเหตุสุดวิสัยตามมาตรา ๓๒๓ วรรคหนึ่ง จำกัดสิทธิของบุคคลภายนอกและเพิ่มภาระในการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สิน ชัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๒๓ วรรคสี่ ที่บัญญัติให้สิทธิโจทก์หรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษามีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลว่าคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินของบุคคลภายนอกไม่มีมูลและยื่นเข้ามาเพื่อประวิงการบังคับคดี ซึ่งศาลมีอำนาจสั่งให้ผู้กล่าวอ้างวางเงินหรือหาประกันต่อศาลตามจำนวนภายในระยะเวลาตามที่ศาลเห็นสมควรเพื่อเป็นประกันการชำระค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์หรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาสำหรับความเสียหายที่อาจได้รับจากการยื่นคำร้องนั้น มีผลกระทบต่อสิทธิของบุคคลภายนอกผู้สุจริตที่ได้รับ

ผลกระทบจากการบังคับคดีทำให้มีภาระเกินสมควร ทั้งยังบัญญัติให้คำสั่งศาลกรณีนี้เป็นที่สุด เป็นบทบัญญัติที่เพิ่มภาระแก่บุคคลภายนอกจนเกินสมควร ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ ส่วนมาตรา ๓๒๓ วรรคห้า ที่บัญญัติให้โจทก์หรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษายื่นคำร้องขอต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำสั่งยกคำร้องขอเพื่อขอให้ศาลสั่งให้ผู้กล่าวอ้างชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ตนได้ เป็นบทบัญญัติที่ให้สิทธิและความสะดวกแก่เจ้าหนี้ฝ่ายเดียว ทำให้เกิดความไม่เสมอภาคกันในกฎหมาย เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคลและฐานะทางเศรษฐกิจ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗ นั้น เห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๒๓ บัญญัติสิทธิของบุคคลภายนอกและผู้มีส่วนได้เสียเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ถูกบังคับคดี บทบัญญัติมาตรานี้มีวัตถุประสงค์ ๓ ประการ ประการแรก ค้ำครองสิทธิของบุคคลภายนอกผู้ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับคดี โดยกำหนดตัวบุคคลผู้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ประการที่สอง กำหนดวิธีการและระยะเวลาการใช้สิทธิยื่นคำร้อง ประการที่สาม ค้ำครองผู้ที่ได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สิน กล่าวคือ บุคคลที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สิน กำหนดไว้ ๔ ประเภท คือ ๑. บุคคลที่อ้างว่าจำเลยหรือลูกหนี้ไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สิน ๒. เจ้าของรวมในอสังหาริมทรัพย์ที่แบ่งการครอบครองเป็นส่วนสัดส่วน ๓. เจ้าของรวมสังหาริมทรัพย์ที่แบ่งได้ และ ๔. ผู้อยู่ในฐานะอันจะจดทะเบียนสิทธิของตนได้อยู่ก่อนส่วนการกำหนดวิธีการและระยะเวลาในการใช้สิทธิยื่นคำร้องนั้น กำหนดไว้ ๓ กรณี กรณีแรกเป็นกรณีปกติคือไม่มีพฤติการณ์พิเศษหรือเหตุสุดวิสัยเกี่ยวกับการยื่นคำร้องขอ จะต้องยื่นคำร้องขอต่อศาลที่ออกหมายบังคับคดีภายในหกสิบวันนับแต่วันที่มีการยึดทรัพย์สินนั้น กรณีที่สองเป็นกรณีที่มีพฤติการณ์พิเศษ จะต้องยื่นคำร้องขอไม่ช้ากว่าเจ็ดวันก่อนวันที่เจ้าพนักงานบังคับคดีกำหนดเพื่อการขายทอดตลาดหรือจำหน่ายทรัพย์สินโดยวิธีอื่นซึ่งทรัพย์สินนั้นเป็นครั้งแรก กรณีที่สามเป็นกรณีที่มีเหตุสุดวิสัย จะต้องยื่นคำร้องขอก่อนขายทอดตลาดหรือจำหน่ายโดยวิธีอื่นซึ่งทรัพย์สิน สำหรับการคุ้มครองบุคคลที่ได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สิน บัญญัติอยู่ในมาตรา ๓๒๓ วรรคสี่และวรรคห้า ซึ่งตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๘๘ เดิม กำหนดบุคคลที่จะใช้สิทธิยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินเพียงประเภทเดียวคือบุคคลที่อ้างว่าจำเลยหรือลูกหนี้ตามคำพิพากษาไม่ใช่เจ้าของทรัพย์สินที่เจ้าพนักงานบังคับคดียึดไว้ และบทบัญญัติเดิมมิได้กำหนดเวลาในการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินไว้ โดยบุคคลภายนอกจะยื่นคำร้องเมื่อใดก็ได้ เพียงแต่ต้องยื่นก่อนเอาทรัพย์สินนั้นออกขายทอดตลาด ดังนั้น トラบใดที่การบังคับคดียังไม่ได้ทำการขายทอดตลาดก็สามารถยื่นคำร้องต่อศาลได้ ทั้งบทบัญญัติเดิมมิได้บัญญัติคุ้มครองโจทก์หรือเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาที่ได้รับความเสียหายอันเนื่องมาจากการร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินโดยไม่มีมูลหรือเพื่อประวิงการบังคับคดี จะเห็นได้ว่า

มาตรา ๓๒๓ เป็นบทบัญญัติที่ให้กระบวนการบังคับคดีเป็นไปด้วยความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพมากขึ้น อันจะเป็นการเสริมสร้างความเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศและความเชื่อมั่นในการลงทุน และขีดความสามารถในการแข่งขันของประเทศ แก้ไขปัญหาการบังคับคดีตามคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลตามบทบัญญัติกฎหมายเดิมเป็นไปโดยล่าช้า ไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอในการอำนวยความยุติธรรมให้แก่ประชาชนผู้มีบรรทัดและเปิดโอกาสให้มีช่องทางการประวิงคดีจากคู่ความและผู้มีส่วนได้เสียอื่น ๆ การแยกกำหนดระยะเวลาในการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินออกเป็น ๓ กรณีดังกล่าว ทำให้การยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินมีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น แม้บทบัญญัติดังกล่าวจะกำหนดเงื่อนไขเรื่องพฤติการณ์พิเศษหรือเหตุสุดวิสัย แต่พฤติการณ์พิเศษหรือเหตุสุดวิสัยนี้มีบัญญัติอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๓ มานานแล้ว ซึ่งศาลยุติธรรมใช้มาตราดังกล่าวนี้เป็นเครื่องมือในการอำนวยความยุติธรรมโดยแปลความหมายพฤติการณ์พิเศษหรือเหตุสุดวิสัยตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏในคำร้องหรือที่ได้จากการไต่สวน ซึ่งย่อมใช้หลักการและแนวทางเดียวกันกับการพิจารณาการยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินนี้ด้วย แม้จะยังไม่มีคำพิพากษาศาลฎีกาตีความในเรื่องนี้จากข้อพิพาทตามมาตรา ๓๒๓ โดยตรงก็ตาม แต่หาใช่เป็นการจำกัดสิทธิหรือเพิ่มภาระแก่บุคคลภายนอกผู้ยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินไม่ สำหรับมาตรา ๓๒๓ วรรคสี่ ที่บัญญัติให้สิทธิโจทก์หรือเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษา ยื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งให้ผู้ร้องวางเงินหรือหาประกันต่อศาลในกรณีที่คำร้องนั้นไม่มีมูลและยื่นเข้ามาเพื่อประวิงการบังคับคดี เป็นมาตรการกัณการของคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สิน เพื่อให้การบังคับคดีดำเนินกระบวนการพิจารณาไปด้วยความรวดเร็ว ถูกต้อง และเป็นธรรม ทำให้การยื่นคำร้องขอให้ปล่อยทรัพย์สินเพื่อการประวิงการบังคับคดีทำได้ยากยิ่งขึ้น หาใช่เป็นการเพิ่มภาระแก่ผู้ร้องขอซึ่งเป็นบุคคลภายนอกเกินสมควรแก่เหตุไม่ ส่วนบทบัญญัติมาตรา ๓๒๓ วรรคห้า ที่บัญญัติให้โจทก์หรือเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษามีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ศาลได้มีคำสั่งยกคำร้องขอเพื่อขอให้ศาลสั่งให้ผู้กล่าวอ้างชดใช้ค่าสินไหมทดแทนสำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ตนได้นั้น เป็นการกำหนดวิธีการเรียกค่าสินไหมทดแทนแก่โจทก์หรือเจ้าหน้าที่ตามคำพิพากษาที่ได้รับ ความเสียหายซึ่งเกิดจากการกระทำละเมิด อันเนื่องมาจากการยื่นคำร้องขอปล่อยทรัพย์สินโดยไม่ต้องฟ้องเป็นคดีใหม่ อันเป็นการป้องกันการประวิงการบังคับคดี ส่งผลให้การบังคับคดีมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น มิใช่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลด้วยเหตุความแตกต่างในเรื่องสถานะของบุคคลและฐานะทางเศรษฐกิจ กล่าวโดยสรุป บทบัญญัติมาตรา ๓๒๓ วรรคหนึ่ง วรรคสี่ และวรรคห้า เป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองคู่ความและบุคคลที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ อย่างเท่าเทียมกัน ไม่ขัดต่อหลักนิติธรรม ไม่เพิ่มภาระหรือจำกัดสิทธิหรือเสรีภาพของบุคคลเกินสมควรแก่เหตุ ไม่กระทบต่อศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคล มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไป ไม่ขัดต่อหลักความเสมอภาค และไม่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลด้วยเหตุความแตกต่าง

ในเรื่องสถานะของบุคคลและฐานะทางเศรษฐกิจ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗
วรรคหนึ่งและวรรคสาม

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงเห็นว่า ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๓๒๓
วรรคหนึ่ง วรรคสี่ และวรรคห้า ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖ และมาตรา ๒๗
วรรคหนึ่งและวรรคสาม

(นายจิรนิติ ทะวานนท์)

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ